

MINUS (nr 9512)

f. 05.10.2000-02.01.2010

Det er med tungt hjerte jeg skriver til dere angående Minus' bortgang. Det er allikevel med en viss lettelse at jeg innser at dette var til hans beste.

I november ble Minus syk, og et besøk hos dyrlegen endte med diagnosen diabetes. Vi igangsatte da insulininjeksjoner morgen og

kveld, i kombinasjon med en streng diett til faste tider. Minus virket da sprekere og både dyrlegen og jeg var positive. I julen gikk ting greit, men i romjulen ble Minus dårligere igjen. Han nektet også å få sprøytene sine, og han reagerte med knurring og glefsing. Et par dager senere innså jeg at Minus så svært dårlig. Han gikk på møbler. Jeg skjønnte da at dette nok var noe av grunnen til at han reagerte sånn på sprøytene, fordi han ikke kunne se hva som foregikk. Lørdag valgte jeg da å avlive ham, før han på ny ble dårlig. Han viste da fortsatt glede over å høre stemmen min og rulle ute i sneen.

Siden jeg overtok Minus i september 2008, har han og jeg nærmest levd i symbiose. Vi har gjort alt mulig sammen. Vi har delt sofaen i to deler – en til ham og en til meg. Sengen har vi også delt, her var det mer en stripe ytterst til meg og resten til Minus. Minus har vært et svært verdsatt og populært familiemedlem blant "kusiner", "fettere", "tanter", "onkler" og "besteforeldre". Han har vært elsket så høyt av så mange, og han har gitt oss alle så mye. Det er ikke den ting han ikke har vært med på – hytteturer, filmkvelder hos venner, middagsselskaper, julefeiring og så videre. Vi har hele tiden holdt kontakt med Minus' forrige familie, og det har vi også gjort nå i dagene etter lørdag. Det er godt å ha noen å dele savnet, sorgen og tomheten med.

Til Ellen og dere andre på FOD: tusen takk for at dere hjalp meg å bli mamma til Minus. Han var noe helt for seg selv.

Mvh
Margrethe Reusch

